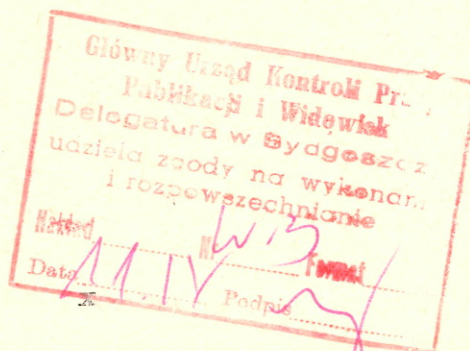

Red. Literacka

[Handwritten signature]

skąd idzie pewność owych zakłóceń
na planie pejzażu, skąd ją mamy

co dawni Włosi nazwaliby w końcu
harmonią Kultury

czy nie ma jednak
dowodu na to, że dobry smak kłamie?

Błogosławiony malarz niedzielny

przechyla głowę i mrózając oko
jakby nad strzelbą
postrzega celnie i nieco w dole
notyw:

mostek

kolejki wąskotorowej, jeszcze sprzed końca
tamtego wieku, a nity trzymają.

14

SCHELLING U KOŃCA SWYCH DNI

- Dolina.

- Czy tylko?

- Ziemia.

- Ziemia. Popatrz te pola,
wieczne na tantym wzniesieniu,
pod nami

są moment ledwie. Oddech. Wznoszą się dalej.

Ich ruch to skoki o zgoła i n n e j skali, powie nam Regel
Ale można prościej.

- Pola...

- ... Obłoki.

11

CZYTANE NAD WODĄ,
,

Z niewielu słów, a raczej
cyfr,
złożona forma

w spoczynku jakby,
Samo południe.
Świetlistość. Nuda.

Słychać szmer wody,
tylko. I jeśli coś wzrusza,
to błąd w rachunku:
ta z pyłków i woni wzięta
wizja
czegoś t r w a ł e g o;

bo ruch ją niweczy

jak dziki hiacynt

rzekę
jak
nadmiar przerzutni
wiersz;

to w końcu wzrusza. Owa
niemoc;

przęsła,
wsporniki

piękne i kruche jak most w Tjorn.

Jm

Kątem oko widzę, jak litościwy zmierzoch
zakrywa posąg fauna
z odłamany nos. Słyszę śmiech

I tak jest ze wszystkim. To chora planeta.

Ropa się wylewa z wielkiego okrętu

Ciężkie dymy
stoją

I wojska biegną w stronę wzgórz

x

Tym bardziej na tle zamętu
jaśniej
pismo Platonskie.

x

Nadszedł do mnie list

Młody człowiek pisze: "I w końcu w tej
całej podróży pamiętam tylko Jonię,
jej światło"

tym sprawił mi radość

x

Dialog z Bogiem o istocie czasu
otwiera ostatnio mój dzień,

ale nie zamyka,

biele jabłonie i wysiewam
trawę.

Bjornson miał zawsze kieszenie pełne
nasion drzew i rozrzucał je,
pewny,
że niejedno z nich wyrośnie.

x

Ujrzałem szczygła i zamykam księgę,
mówi nam mędrzec;

to piękne.

Pokora upokarza rozum, ale nie serce,
ono przez nią wie, że zwycięża
i daje
znak: c z u j e s z   r a d o ś ć

posłuchaj ich:

- Klęczysz?
- Klęknij. Spiewa ptak. Szumią drzewa.

x

A pisarz to człowiek nagi
nad rzeką

21

ŁADOWACZE BOMB

Wyłączyłeś układ ?
Tak, cichnie
więc patrz na obłoki

- - -

dale,
stulecia

ich czysty mat
spokój

wzrok
opada
i chwyta scenę

po szczycie dachu z cynobrowej glinki
uknie pliszka, ten
płynny ruch
jakby na wodzie
wzwyż - w dół-wzwyż-w dół

odwracam wzrok
aby nie przetrącił jej nóżek

jest jasno
jest cicho

w górze
obłoki stare zmatowiałe srebro w nagłych rozbiyskach
na krańcach swych odwiecznych form

wiesz, tak myślę. Kto nas odkupi.

żeglował wiele. Poznał zło, tę prawdę. Teraz
mieszka tutaj. Zaś ty,
co zostało mu w całej Podróży, to
zimne
spojrzenie,
które bywa inne w jednym tylko przypadku:
gdy patrzy na błyski tej ogromnej wody, co świeci
za drzew ...

poza tym milczy. A wchodząc po schodach
przystaje na nich długo: usta
ma otwarte
zamyka je
otwiera... Niech odpocznie zatem;
miejsca ni strawy tu nam nie zabraknie /.../

i
wyniosą razem; porównał nas w końcu
jeden wieczny ruch

słychać głos
kukułki,
jakby nie z tych lasów

v- -

dla niego liczy
i dla nas liczy

równo. Przez pół.

25

R O Z M O W A

Umarli są z nami

- mamy dowód?

słuchaj...

- mamy dowód?

tak, śnił mi się ojciec. Młoda twarz,
jasne bardzo włosy, **niebo** ogromne
światliste że aż czarne,
a on patrzy na nie
i przyszło mi na myśl to
Jeruzalem,
o którym mówi stale Augustyn, przyszło
w obrazie

- jako dowód? znak?

poznałem miejsce,
szmery
lekkich fal
wchodzących na piasek, gdzieś na skraju Kuźnic...
- więc
tamto niebo ponad niebiosami, tak jak obmyślił je
dla nas Augustyn,
widzimy w obrazach z t e g o d n i a?

to był błękit

nad wydnię

tylko?

to był fakt.

A on umarł tej nocy.

25